

Razsvitlja ga človeku vera,
zlatí ga sladko upanje,
ljubezni roka ga odpira,
mu vžiga mile zvezdice;
prijazno se nad njim igrajo,
v višavi jasni lesketajo.

Ah, tam je hrepenenje moje,
tam raj zgubljeni, dragi dom,
tam sem sadilo upe svoje,
ki želó nikdar jih ne bom,
tam bi se v radosti topilo,
z veselimi veselo bílo!

Na grobih

Blagor mu, ki se spočije,
v črni prsti v Bogu spi!
Lepše sonce njemu sije,
lepša zarja rumeni.

Žezla, palice beraške,
kdo med temi zbiral bo?
Krone, krila siromaške,
komu mar je tam za to?

Tiha zemlja ga ne drami,
strasti ne buči vihar;
bratoljubje vlada v jami,
greje prah ljubezni žar.

Krije vse odeja ena,
reve in škrlatinke;
zgrinja travica zelena
vsem enake prtiče.

Bridke toge, bolečine,
duhomorni trop skrbi,
žalovanje grenko mine,
potok solz se posuši.

Kar je črna zemlja dala,
vzeme črna zemlja spet;
duša je iz ječe vstala,
spela se nad zvezdni svet.

Ne slepi rumeno zláto,
čast, ime, naslov in stan;
smrt pobrati pod lopato,
kar rodil je beli dan.

Blagor mu, ki se spočije,
v črni zemlji v Bogu spi!
Lepše sonce njemu sije,
lepša zarja rumeni.

(Pesmi so izbrane iz: Cegnar, Pesmi 1860 in Slovenski glasnik 1860.)

JURČEK

Jurček je bil čuden otrok, čokate in srednje postave in tako gibčnih in krepkih udov, da se mu je čudil vsak, kdor ga je poznal. Kakor veverica je plezal po visokih drevesih in skakal po slamnatih strehah. V vsej okolici ni bilo drevesa, ki bi mu on ne bil mogel do vrha. In hvala bogu, takrat je bilo krog Crngroba še nekaj pravih orjakov; pa teh starih očakov, pri katerih pogledu se srce človeku v prsih širi, je vedno manj in bati se je, da bodo sčasoma zginili celo iz lepe naše domovine. Naš Jurček jih je toliko bolj ljubil, ker so ga mikala tudi ptičja gnezda; posebno rad je zalezoval vrane. Ni čuda, da je bil večkrat v veliki nevarnosti, in če bi ga ne bil posebni angel varuh varoval, zlomil bi si bil gotovo vrat. Ker je Jurček slovel kot poseben plezalec, se je prigodilo večkrat, da so po njega pošiljali od kake druge hiše, da jim je odprl kaka zalopljena vrata, ali kje drugod koristil. V Loki so se enkrat skušali v plezanju po postavljenem mlaju; pa edini Jurček je prišel do vrha. Že od starih časov je navada, da prežé sosedje na prve klobase, ki pridejo na klobasnici v peč, da bi jih ukradli; zatoorej ondi, kjer jih pečejo, dobro duri